

melse og Ensformighed i Testationsreglerne for samtlige Landeiendomme. Vi have ment, at naar man gif saa vidt, at man udvide Selveierbøndernes Testationsret opad mod Sædegaardseiernes, saaledes altsaa, at den kom til at omfatte alle Landeiendomsbesiddere over 1 Tønde Hartkorn, saa var der ikke længere nogen Grund til at fastholde nogen Særegen- hed paa dette Punkt, men saa kunde man lige saa godt medtage Besidderne af Landeiendomme, som ere under 1 Tønde Hartkorn, det vil sige dem, der i Reglen ville falde sammen med Begrebet Husmænd. Jeg tror rigtignok ogsaa, man kan sige, at der for saadanne mindre Eiendomme, under 1 Tønde Hartkorn kan være, og jeg kan sige, meget hyppig vil være den samme Trang til Bestemmelser, som sikke dem imod Udstyknings eller imod at blive bortsolgte af Familien, som med Hensyn til de større Eiendomme. Vi have derfor ment paa den ene Side, hvad jo ogsaa det ærede Medlem er enig i under Nr. 37, at burde udvide det til alle mindre Landeiendomsbesiddere, og paa den anden Side at lade Sædegaardseiernes nuværende Testationsret bortfalde, da de faae den større og af dem mere attraaede Testationsret, som hidtil har tilkommet Selveierbønderne. Naar der saaledes tilveiebringes fuldkommen ensformige Regler om Testationsretten, har man ment, at man heller ikke burde beholde de for Dvrigt ogsaa nu meget antilværende Bestemmelser, hvorved det tillades Selveierbønderne at benytte særegne Former ved Oprettelsen af Testamente. Det er Noget, der kan have været paa sin Plads i tidligere Dage, men hvortil der nu ikke er nogen Trang, efter at Skrivefærdigheden er bleven saa meget større, og det er saa meget lettere at faae Retshjælp, og fremdeles Formerne for Testamente ere saa simple. Hermed skal jeg altsaa tillade mig at anbefale Forslagene under Nr. 37—39 til Vedtagelse. Af de Forslag, som staa tilbage, skal jeg endnu kun omtale det under Nr. 43, som jeg og det øvrige Mindretal have været med til at stille. Det er forekommet os, at, naar man blev staaende ved Regjeringens Udkaft, vilde man let komme til at aakne en Afgang for Medlemmer af Familien, som i Virkeligheden

ikke have den mindste Udfigt til at komme til at drage Nytte af Fideikommisset, til Aligevel at modsætte sig en rimelig og billig Overgang til fri Eiendom, enten af en ren Halsstarrighed og Chikane, eller fordi de der- ved ville sfrue det Bederlag, der maatte til- lægges dem selv, op. Det har forekommet os, at man kunde udvide den Tanke, der allerede ligger i Paragrafen, derhen, at man gav Bevillingsmyndigheden en Ret til i saadanne Tilfælde at sfride ind og bestemme det Bederlag, der var passende og billigt, naar der forelaa Samtykke fra den nærmest Berettigede paa samme Maaade, som jo Lovudkastet ind- rømmer en Indskriben af Bevillingsmagten paa et lignende Omraade under Forudsætning af, at der foreligger Samtykke fra Alle dem, der nedstamme fra første Opretter, men mang- ler fra Fjernere. Vedtager man ikke en Be- stemmelse som denne, saa tro vi, at man ogsaa vil komme til at begrænde Overgangen til fri Eiendom mere, end den nuværende Tilstand medfører; thi den medfører vistnok det, at Kongen i alt Fald med Hensyn til Lehnene i Genhold til Grevernes og Friher- vernes Privilegier har en sffker Ret til at kunne bevilge Overgang til fri Eiendom efter at have hørt Succesfor og andre Succesions- berettigede — „med deres Vidende“, som det hedder, uden at der just fordres noget bestemt Samtykke af dem; og hvad Stamhusene an- gaar, er der vel ikke nogen Bestemmelse i den Retning, men det tør vistnok antages, at den Praxis, som har hersket før Grundloven af 5te Juni 1849, og som altsaa er opretholdt ved Grundlovens § 32, medfører det samme Re- sultat for Stamhusenes Vedkommende. Som Følge heraf har Udvalget ment uden Betæn- kelighed at kunne gaa saa vidt som i Forsla- get under Nr. 43.

Justitsministeren: Efter at det ærede Flertals og det ærede Mindretals Ordfører have udtalt sig, er det vel i sin Orden, at ogsaa jeg ytrer mig med Hensyn til dette Af- snit. Smidlertid er jo Lovforslaget allerede bragt i en saadan Stilling ved de tidligere Afstemninger, at jeg for Diebliffet i det Mindste ikke kan have noget Haab om, at Thinget vil